

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΣΤ.

ΑΘΗΝΑΙ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 105.

Ευδοκία Ευδοκία

Gregor Nixley

V. Blasco Ibanez

— Ἡ Ἑρμίνη εἶναι κατασυγχυσμένη γιατί ὁ
γιατρός τῆς διέταξε νὰ μὴν ξαναπαίξῃ πιάνο...
— Γείτονάς της θὰ εἶναι σίγουρα !

В. ΜΠΛΑΣΚΟ—192

АГАПНД

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ
προσεχές).

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ
προσεχές).

Ευθυμίες Σελίδες

GEORGES HÉRARD

ΜΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Μια ολόκληρη εβδομάδα, ο Άλσιντ έρωγε ρέγγες καπνιστές με ξερό ψωμί κι έβανε δυο σερβιέρους της δουλειάς. "Αρχίσει να βροχή το μενού του πολύ μονότονο."

"Άλλως τε, ήταν πασιμονή της 15ης του μηνός, αυτής της καταραμένης ημερομηνίας όπου συνομοτούν όλοι οι δανειστές για να επιτεθούν ομαδών έναντι του φονταναρέ άπενταρου."

"Ο, τι βλέπει ως κατεδάφση, σκέφτηκε ο Άλσιντ. Η ιδέα μου είναι πρώτης τάξεως. Πρέπει να τη θέσω εις εφαρμογήν."

"Εβγαλε απ' την τσέπη του ένα δακτυλογραφημένο γράμμα και το ξαναδιάβασε ήφη λοφώνας:

«Κύριον Κοκλυσέ, 8 δόδς Ροντιμπάρμ, Παρίσι».

«Λαμβάνω την τιμήν να φέρω εις γνώσιν σας, ότι κρατώ εις την διάθεσίν σας, έναντι αποδείξεως της ταυτότητός σας, το ποσόν των 772.516 δολαρίων απηλλαγμένων πάσης φορολογίας, το όποιον θα σας διαβιβάσω με ομόθυμους τρόποι θέλετε μου υποδείξετε.

«Αυτό το ποσόν αντιπροσωπεύει το μεριδιόν σας εις την κληρονομίαν της μακαρίτιδος Κας Ουίλλιαμ Τάυλο Κλόν, θείας σας, αποθανούσης ενταύθα, και της οποίας είμαι ο πληρεξούσιος εκτελεστής της διαθήκης.

«Δεχθήτε παρακαλώ, κύριε, με τα συγκαταστήματά μου... κλπ».

Ευχαριστημένος, ο Άλσιντ άφησε το χαρτί στο τραπέζι, έβγαλε από ένα συστάρι ένα μικρό κινητό τυπογραφείο και συνέθεσε την επικολλητική:

«Δοκιμαζόντ Κ. Ντότς, συμβολαιογράφος, 1712, Β' Λεωφόρος, Σικάγο».

«Υστερα ξαναβλέποντας το γράμμα, το έβαλε σ' ένα φάκελλο με την διεύθυνσίν του, τον στόλισε με την ίδια επικεφαλίδα και μ' ένα γραμματόσημο που ξεριζώθηκε σε μια παλιά συλλογή. Και τον σφράγισε.

— Κι' έτσι, ελε, γίνεται κανείς εκατομμυριούχος... στα καλά καθούμενα!

Το βράδυ στην ώρα του τελευταίου ταχυδρομείου, κατακλύθηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια, και έβριξε το γράμμα στο κιβώτιο. «Υστερα ξαναέβριξε στο δωμάτιό του.

«Από νωρίς, την επομένην, κάποιος χτύπησε στην πόρτα του. Πήγε ν' ανοίξει. Ήταν ο Μπαρμπαζάκ, ο ράφτης του.

— Εξέρετε, γιατί έχωρμα κύριε Κοκλυσέ;

— Μάλιστα, κύριε Μπαρμπαζάκ!

— Ελέγουμε λοιπόν: μια συναλλαγματική 150 φράγκων. Μια δεύτερη συναλλαγματική απλήρωτη 150 φράγκων και μια τρίτη του ίδιου ποσού. Σύνολον: 450. Πόσα μου προσφέρετε;

Κι' η αιδώνα σκηνή επανελήφθη. Ο Άλσιντ ψάχτηκε με φούρια, άναστάτωσε τα συστάρια, συνάθροισε κάτω φιλά και είπε:

— Δεκαπτά φράγκα και έννενηντα πέντε, κύριε Μπαρμπαζάκ!

— Λιγοστέψτε τα «κύριε» να πάω ή όργη, και δώστε μου λεφτά!

— Τι τα θέλετε! Δεν ξέρω να κόβω μονέδα!

— Έχετε άδικο. Άλλως τε, σας προειδοποιώ ότι αυτή τη φορά δε θα περιμένο πιά.

«Αν ως το μεσημέρι δεν μ' έσοφλήσετε έντελώς, θα καταφύγω στη δικαιοσύνη.

Φουσκασμένος, ο ράφτης βγήκε διαστικά και έκανε σύγκρουσι με τη θυροφύλα, απ' την πολλή συγκίνηση έτοιμαζόταν να μη χωρίς να χτυπήσει.

— Κι... κύριε Κοκλυσέ, φώναξε. Ένα γράμμα... γιά... γιά σάς!

— Αί!...

— Ναι! Έρχεται από... το Σικάγο.

— Αί!

— Από ένα συμβολαιογράφου!

— Αί!

— Ναι... είναι... γραμμένο επάνω στο φάκελλο!

— Καλά, Μπορείτε να πηγαίνετε! Η θυροφύλαξ έφυγε.

Περιέργως, σαν τον κάθε δανειστή σ' ό,τι έβλεπε τον έφειλέτη, ο Μπαρμπαζάκ πλησίασε.

Μονομιάς, ο Κοκλυσέ άρπαξε το φάκελλο, τον άπεφράγισε διαστικά, έμμηξε μια κρανή, έβλεψε τα μάτια, άκούμπησε το χέρι στην καρδιά του, σωφίστηκε μονοκόμματος σε μια καρέκλα και πρόφερε σιγά:

— Ούφ! Έκατομμυριούχος!

— Τι! Τι έκανε λέει;

— Διαβάστε!

Ο Μπαρμπαζάκ δεν μπορούσε να συνέλθη απ' την κατάληξή του.

— Όχι δά, είπε. Όχι δά!

Και καθώς ο Κοκλυσέ φαινόταν να σιγά-χεται, πρόσθεσε:

— Άχ! άγαπητέ μου κύριε. Πόσο θα με κρίνατε άσχημα από άλγους. Είχα άδικο, το ήμολογώ. Όσο γιά το ποσόν, μη σας νοιάζει. Δε διάβωκα καθόλου.

— Σας εύχαριστώ.

— Χαίρετε, κύριε Κοκλυσέ.

Ο Σαμφόν έμεινε κόκκαλο και ο Μπαρμπαζάκ εξακολούθησε τον δρόμο του.

— Χαίρετε, κύριε Μπαρμπαζάκ!

Στη σκάλα, ο Μπαρμπαζάκ συνάντησε τον τοκογλύφο Σαμφόν, όπως συνήθιζε να τον συναντά τα τρία τελευταία χρόνια.

— Καλημέρα Μπαρμπαζάκ! Τι νέα;

— Λαμπρά!

— Τι έκανε λέει! Μήπως έχωμε σήμερον πλουτιστεί;

— Ναι! Πληρωμές!

Ο Σαμφόν έμεινε κόκκαλο κι ο Μπαρμπαζάκ εξακολούθησε αξιοσημείωτο, το δρόμο του.

Δε θα γράφουμε λεπτομέρειες γιά την έσοδο των άλλων δανειστών. Μάθετε μόνον ότι στήν έξη το βράδυ, ο Άλσιντ, δυνάμει του γράμματός του Σικάγου, βρέθηκε δίως διόλου απηλλαγμένος απ' τα χρέη του.

— Ούφ! φώναξε, πέφτοντας στο κορβό του. Κέρδινα αναβολή άλλων τριών μηνών. Ός τότε βλέπουμε και κάνουμε.

Χωρίς να θέλη, έβριξε το δέλεμα του σε μια πρωινή έφημερίδα που ένα μωστηριώδης χέρι είχε αφήσει στο κομοδίνο του.

Δεν πρόλαβε να γυρίσει τη δεύτερη σελίδα κι έμμηξε μια φοβερή φωνή. Έχει κορυφωμένο με κόκκινο μολύβι, διέκρινε τον τρομερό τίτλο.

ΕΝΑΣ ΝΒΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

«Πληροφόρομεθα εξ άσφαλούς πηγής, ότι ένας νέος, ο κ. Άλσιντ Κοκλυσέ, κατοικών εις τον αριθ. 8 της δόδς Ροντιμπάρμ, έκληρονόμησε από μια θεία του εξ Αμερικής,

περιουσίαν άνερχομένην εις πολλά εκατομμύρια φράγκα.

Συγκεκριμένα εις τον εύτυχτο κληρονόμο.

Όσο κι αν βασάνος όμως το μυαλό του, τίποτα δεν μπορούσε να του υποδείξει την έκταση της περιουσίας του.

Επαίλειον, η έκδοσις της έφημερίδας ήταν της πέμπτης πρωινής και άφαιλε νύκτα θα τον είχαν πληροφρήσει.

Κι' όμως, τη νύκτα, αυτός μόνος γυμνός το περιεχόμενον και την ύπαρξιν αυτής της γράμματός.

Από τότε του έκαναν κυριολεκτικά τον βίον άδιότατον. Κάθε τόσο έρχόνταν ένα αρρό γνωστό, φίλος, δανειστή, και δεν πείθονταν μιά στιγμή ήσυχο. Πότε έρχονταν μιά κυρία να του ζητήσει τον δόλο του, γιά να λανθραπωδύσει σκαπούς, πότε ένας άρρωστος ζητούσε να τον άσφαλισί από τους κινδύνους.

Την επομένην, δύο αντιπρόσωποι μεγάλων έργοστασίων έπείλων αναμνήσαν τον άμυλό του και άρχισαν ένα μάτς παραγωγής.

Ο νικητής, έπωρελούμενος της ήθους του πτώσεως του Άλσιντ, καθόρισε να τον άποσπάσει μια μεγάλη παραγγελία έπιπλα.

Οι μεγαλύτεροι ράφτες της πρωτεύουσας, οι τοσαγκάδες, οι ποικιλοπώτες οι παρμένιοι, οι καλύτεροι κατελλίδες έπαιναν εις τον κληρονόμο, με την έλπίδα να τον άποσπάσει, γιά να τον άποσπάσει, γιά να τον άποσπάσει.

Οι λαοί της Κεντρικής Αφρικής, ως προληπτικά μέσα έναντι της διαγκωματικής σκορπίας και φιδιών μεταχειρίζονται... κομμάτια χρυσού επάνω στα οποία είναι χαραγμένα διάφορα ιερογλυφικά σχήματα.

Τα φυλακτά αυτά έχουν χαραγμένα στο λαμπό τους, μικρές δεματικές θήκες, τα περιφραγμένα δε από αυτά βρεθήκαν στην Αίγυπτον, και αποβλήσαν από τους αρχαιολόγους στον άπολόη Νέσετον, ο όποιος ήκμασε δύο αιώνας πριν από τον Σολωμόνα!

Η συνήθεια των φυλακτών δεν έπαυσε να υφίσταται και κατά των μεσαιώνων. Με την διαφορά μόνον ότι οι λαοί του μεσαιώνος, μεταχειρίζοντο γιά φυλακτά κατά προτίμησιν κομμάτια από το δέρμα διαφόρων ζώων: Οί άγριοι, τα μολυνθήματα, το δέρμα και τα όπλα του λύκου, το ποικιλίσι του φιδιού, το δέρμα του καρχαρία του κοροκοδείλου και της αλεπούς ήταν τα κυριώτερα και τα πιο περιζήτητα «Φετίχ» στην εποχή εκείνη όπου βασιλευν η πρόληψις και η δεισιδαιμονία.

Στην εποχή του Λουδοβίκου 14ου της Γαλλίας μάλιστα τα «Φετίχ» είχαν φθάσει σε τέτοια περιουσία, ώστε ο ίδιος ο βασιλεύς της Γαλλίας φορούσε μια ολόκληρη συλλογή από τέτοια φυλακτά... επάνω στο καπέλλο του!

Τα «φυλακτά» διακρινόνται σε τέσσερα είδη:

1) Στα Αστρολογικά ή Αστρονομικά. Τα φυλακτά αυτά συνίστανται σε απεικονίσεις άστρων και άστερισμών, συνοδευόμενες από επεξηγήσεις σε χαρακτήρα έλληνικό ή εβραϊκό.

2) Τα Μαγικά φυλακτά, τα όποια συνίστανται από διάφορες παράδοξες, συμβολικές ή αλληγορικές εικόνες συνοδευόμενες από μυστηριώδεις λέξεις και φράσεις παρμένες από βιβλία άποκρυφιστικά.

3) Τα Θεορησκευτικά φυλακτά. Αυτά είναι τα περισσότερο εν χρήσει σήμερα. Απεικονίζονται, καθώς φαίνεται και από το όνομά τους, από εικόνες άγιων ή από ιερά λείψανα, κομμάτια «Τιμίου Εύδλου» κτλ. και, τέλος, 4) Τα Μικτά φυλακτά, άποτελούμενα από... άνακίτσια ιερών οργάνων και θεών ιερογλυφικών σχημάτων.

Οι Αίγυπτιοι και οι Καλδαίοι φορούσαν φυλακτά άναποκρυφιστικά.

Οι Αίγυπτιοι πολεμιστάι θεωρούσαν άπορραί-

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΤΩΝ

τητο να φορούν έναν ιερό Σκαρβαίο, σύμβολο του ήλιου.

Ο περίφημος κολοσσός της αρχαιότητας Μίλων ό της Κροτώνης ήταν εφοδιασμένος πάντοτε με ένα είδος πέτρας, στην μαγική δύναμι της οποίας και ώφειλοντο, καθώς έπιστεύετο, η διάφορες νίκες που κατήγαγε εναντίον των εχθρών του.

Η περίφημη αυτή «πέτρα», σημειώστε, δεν ήταν άλλο από... συμπόκνωσι μέρους του οργανισμού του κόκορα.

Τα «Φετίχ» τόσο στην αρχαιότητα όσο και στην εποχή μας βρήκαν πολλούς άπολογητάς.

Οι λαοί της Αμερικής έθεωρούσαν ως «Φετίχ» διάφορα οργά του Κορανίου, τα όποια κεντούν επάνω σε λουρίδες έλεκτών υφανμάτων, που τυλίγουν στα μπράτσια τους.

Οι λαοί της Κεντρικής Αφρικής, ως προληπτικά μέσα έναντι της διαγκωματικής σκορπίας και φιδιών μεταχειρίζονται... κομμάτια χρυσού επάνω στα οποία είναι χαραγμένα διάφορα ιερογλυφικά σχήματα.

Τα φυλακτά αυτά έχουν χαραγμένα στο λαμπό τους, μικρές δεματικές θήκες, τα περιφραγμένα δε από αυτά βρεθήκαν στην Αίγυπτον, και αποβλήσαν από τους αρχαιολόγους στον άπολόη Νέσετον, ο όποιος ήκμασε δύο αιώνας πριν από τον Σολωμόνα!

Η συνήθεια των φυλακτών δεν έπαυσε να υφίσταται και κατά των μεσαιώνων. Με την διαφορά μόνον ότι οι λαοί του μεσαιώνος, μεταχειρίζοντο γιά φυλακτά κατά προτίμησιν κομμάτια από το δέρμα διαφόρων ζώων: Οί άγριοι, τα μολυνθήματα, το δέρμα και τα όπλα του λύκου, το ποικιλίσι του φιδιού, το δέρμα του καρχαρία του κοροκοδείλου και της αλεπούς ήταν τα κυριώτερα και τα πιο περιζήτητα «Φετίχ» στην εποχή εκείνη όπου βασιλευν η πρόληψις και η δεισιδαιμονία.

Στην εποχή του Λουδοβίκου 14ου της Γαλλίας μάλιστα τα «Φετίχ» είχαν φθάσει σε τέτοια περιουσία, ώστε ο ίδιος ο βασιλεύς της Γαλλίας φορούσε μια ολόκληρη συλλογή από τέτοια φυλακτά... επάνω στο καπέλλο του!

Τα «φυλακτά» διακρινόνται σε τέσσερα είδη:

1) Στα Αστρολογικά ή Αστρονομικά. Τα φυλακτά αυτά συνίστανται σε απεικονίσεις άστρων και άστερισμών, συνοδευόμενες από επεξηγήσεις σε χαρακτήρα έλληνικό ή εβραϊκό.

2) Τα Μαγικά φυλακτά, τα όποια συνίστανται από διάφορες παράδοξες, συμβολικές ή αλληγορικές εικόνες συνοδευόμενες από μυστηριώδεις λέξεις και φράσεις παρμένες από βιβλία άποκρυφιστικά.

3) Τα Θεορησκευτικά φυλακτά. Αυτά είναι τα περισσότερο εν χρήσει σήμερα. Απεικονίζονται, καθώς φαίνεται και από το όνομά τους, από εικόνες άγιων ή από ιερά λείψανα, κομμάτια «Τιμίου Εύδλου» κτλ. και, τέλος, 4) Τα Μικτά φυλακτά, άποτελούμενα από... άνακίτσια ιερών οργάνων και θεών ιερογλυφικών σχημάτων.

Οι Αίγυπτιοι και οι Καλδαίοι φορούσαν φυλακτά άναποκρυφιστικά.

Οι Αίγυπτιοι πολεμιστάι θεωρούσαν άπορραί-

τητο να φορούν έναν ιερό Σκαρβαίο, σύμβολο του ήλιου.

Ο περίφημος κολοσσός της αρχαιότητας Μίλων ό της Κροτώνης ήταν εφοδιασμένος πάντοτε με ένα είδος πέτρας, στην μαγική δύναμι της οποίας και ώφειλοντο, καθώς έπιστεύετο, η διάφορες νίκες που κατήγαγε εναντίον των εχθρών του.

Η περίφημη αυτή «πέτρα», σημειώστε, δεν ήταν άλλο από... συμπόκνωσι μέρους του οργανισμού του κόκορα.

Τα «Φετίχ» τόσο στην αρχαιότητα όσο και στην εποχή μας βρήκαν πολλούς άπολογητάς.

Οι λαοί της Αμερικής έθεωρούσαν ως «Φετίχ» διάφορα οργά του Κορανίου, τα όποια κεντούν επάνω σε λουρίδες έλεκτών υφανμάτων, που τυλίγουν στα μπράτσια τους.

Οι λαοί της Κεντρικής Αφρικής, ως προληπτικά μέσα έναντι της διαγκωματικής σκορπίας και φιδιών μεταχειρίζονται... κομμάτια χρυσού επάνω στα οποία είναι χαραγμένα διάφορα ιερογλυφικά σχήματα.

Τα φυλακτά αυτά έχουν χαραγμένα στο λαμπό τους, μικρές δεματικές θήκες, τα περιφραγμένα δε από αυτά βρεθήκαν στην Αίγυπτον, και αποβλήσαν από τους αρχαιολόγους στον άπολόη Νέσετον, ο όποιος ήκμασε δύο αιώνας πριν από τον Σολωμόνα!

Η συνήθεια των φυλακτών δεν έπαυσε να υφίσταται και κατά των μεσαιώνων. Με την διαφορά μόνον ότι οι λαοί του μεσαιώνος, μεταχειρίζοντο γιά φυλακτά κατά προτίμησιν κομμάτια από το δέρμα διαφόρων ζώων: Οί άγριοι, τα μολυνθήματα, το δέρμα και τα όπλα του λύκου, το ποικιλίσι του φιδιού, το δέρμα του καρχαρία του κοροκοδείλου και της αλεπούς ήταν τα κυριώτερα και τα πιο περιζήτητα «Φετίχ» στην εποχή εκείνη όπου βασιλευν η πρόληψις και η δεισιδαιμονία.

Στην εποχή του Λουδοβίκου 14ου της Γαλλίας μάλιστα τα «Φετίχ» είχαν φθάσει σε τέτοια περιουσία, ώστε ο ίδιος ο βασιλεύς της Γαλλίας φορούσε μια ολόκληρη συλλογή από τέτοια φυλακτά... επάνω στο καπέλλο του!

Τα «φυλακτά» διακρινόνται σε τέσσερα είδη:

1) Στα Αστρολογικά ή Αστρονομικά. Τα φυλακτά αυτά συνίστανται σε απεικονίσεις άστρων και άστερισμών, συνοδευόμενες από επεξηγήσεις σε χαρακτήρα έλληνικό ή εβραϊκό.

2) Τα Μαγικά φυλακτά, τα όποια συνίστανται από διάφορες παράδοξες, συμβολικές ή αλληγορικές εικόνες συνοδευόμενες από μυστηριώδεις λέξεις και φράσεις παρμένες από βιβλία άποκρυφιστικά.

3) Τα Θεορησκευτικά φυλακτά. Αυτά είναι τα περισσότερο εν χρήσει σήμερα. Απεικονίζονται, καθώς φαίνεται και από το όνομά τους, από εικόνες άγιων ή από ιερά λείψανα, κομμάτια «Τιμίου Εύδλου» κτλ. και, τέλος, 4) Τα Μικτά φυλακτά, άποτελούμενα από... άνακίτσια ιερών οργάνων και θεών ιερογλυφικών σχημάτων.

Οι Αίγυπτιοι και οι Καλδαίοι φορούσαν φυλακτά άναποκρυφιστικά.

Οι Αίγυπτιοι πολεμιστάι θεωρούσαν άπορραί-

τητο να φορούν έναν ιερό Σκαρβαίο, σύμβολο του ήλιου.

Ο περίφημος κολοσσός της αρχαιότητας Μίλων ό της Κροτώνης ήταν εφοδιασμένος πάντοτε με ένα είδος πέτρας, στην μαγική δύναμι της οποίας και ώφειλοντο, καθώς έπιστεύετο, η διάφορες νίκες που κατήγαγε εναντίον των εχθρών του.

Η περίφημη αυτή «πέτρα», σημειώστε, δεν ήταν άλλο από... συμπόκνωσι μέρους του οργανισμού του κόκορα.

Τα «Φετίχ» τόσο στην αρχαιότητα όσο και στην εποχή μας βρήκαν πολλούς άπολογητάς.

Οι λαοί της Αμερικής έθεωρούσαν ως «Φετίχ» διάφορα οργά του Κορανίου, τα όποια κεντούν επάνω σε λουρίδες έλεκτών υφανμάτων, που τυλίγουν στα μπράτσια τους.

Οι λαοί της Κεντρικής Αφρικής, ως προληπτικά μέσα έναντι της διαγκωματικής σκορπίας και φιδιών μεταχειρίζονται... κομμάτια χρυσού επάνω στα οποία είναι χαραγμένα διάφορα ιερογλυφικά σχήματα.

Τα φυλακτά αυτά έχουν χαραγμένα στο λαμπό τους, μικρές δεματικές θήκες, τα περιφραγμένα δε από αυτά βρεθήκαν στην Αίγυπτον, και αποβλήσαν από τους αρχαιολόγους στον άπολόη Νέσετον, ο όποιος ήκμασε δύο αιώνας πριν από τον Σολωμόνα!

Η συνήθεια των φυλακτών δεν έπαυσε να υφίσταται και κατά των μεσαιώνων. Με την διαφορά μόνον ότι οι λαοί του μεσαιώνος, μεταχειρίζοντο γιά φυλακτά κατά προτίμησιν κομμάτια από το δέρμα διαφόρων ζώων: Οί άγριοι, τα μολυνθήματα, το δέρμα και τα όπλα του λύκου, το ποικιλίσι του φιδιού, το δέρμα του καρχαρία του κοροκοδείλου και της αλεπούς ήταν τα κυριώτερα και τα πιο περιζήτητα «Φετίχ» στην εποχή εκείνη όπου βασιλευν η πρόληψις και η δεισιδαιμονία.

Στην εποχή του Λουδοβίκου 14ου της Γαλλίας μάλιστα τα «Φετίχ» είχαν φθάσει σε τέτοια περιουσία, ώστε ο ίδιος ο βασιλεύς της Γαλλίας φορούσε μια ολόκληρη συλλογή από τέτοια φυλακτά... επάνω στο καπέλλο του!

Τα «φυλακτά» διακρινόνται σε τέσσερα είδη:

1) Στα Αστρολογικά ή Αστρονομικά. Τα φυλακτά αυτά συνίστανται σε απεικονίσεις άστρων και άστερισμών, συνοδευόμενες από επεξηγήσεις σε χαρακτήρα έλληνικό ή εβραϊκό.

2) Τα Μαγικά φυλακτά, τα όποια συνίστανται από διάφορες παράδοξες, συμβολικές ή αλληγορικές εικόνες συνοδευόμενες από μυστηριώδεις λέξεις και φράσεις παρμένες από βιβλία άποκρυφιστικά.

3) Τα Θεορησκευτικά φυλακτά. Αυτά είναι τα περισσότερο εν χρήσει σήμερα. Απεικονίζονται, καθώς φαίνεται και από το όνομά τους, από εικόνες άγιων ή από ιερά λείψανα, κομμάτια «Τιμίου Εύδλου» κτλ. και, τέλος, 4) Τα Μικτά φυλακτά, άποτελούμενα από... άνακίτσια ιερών οργάνων και θεών ιερογλυφικών σχημάτων.

Οι Αίγυπτιοι και οι Καλδαίοι φορούσαν φυλακτά άναποκρυφιστικά.

Οι Αίγυπτιοι πολεμιστάι θεωρούσαν άπορραί-

ζει την μορφή του στο έσωτερικό των δακτυλιδιών τους, θεωρώντας τα έτσι ως το καλλίτερο φυλακτό.

Κάτι παρόμοιο είχε συμβή και στην Γαλλίαν, στην εποχή του Μεγάλου Ναπολέοντος. Όλοι οι Γάλλοι είχαν εφοδιασθή με εικόνες του μεγάλου κατακτητού, της όποιες φορούσαν ως φυλακτά.

Το αρχαιότερο «Φετίχ» που αναφέρεται στην ιστορία είναι το «Τών», φυλακτό που μεταχειρίζοντο οι Καλδαίοι Άρχιερείς. Το «Τών» ήταν εν χορσί... τρεις χιλιάδες χρόνια πρό Χριστού. Το άμείσως κατοπίν—χρονολογικώς—γνωστό φυλακτό είναι το Πεντάγραμμο.

Και κατόπιν έρχονται ο Κόμβος του Σολωμόνα, το ή Σελίξ, το Χέρι της Φατμά, ή άπεικονίσεις του Έλεφαντος και του Σκαρβαίου, ή Ρόβα του Ήλιου, το τετραφύλλο τριφύλλι, ο αριθμός 13, το Έδελβάις, ή τριχες του έλεφαντος, και, τέλος, το σύγχρονο «Φετίχ» της μόδας: ή εικόνα... του Λιντμπεργκ!...

Και τώρα, ως είχαμε μια ματιά στα κυριώτερα «Φετίχ» της εποχής μας, στους πολιτικούς λίθους.

Την πρώτη θέση, στο είδος αυτό των φυλακτών, κατέχουν οι Σελινίται, τα κομμάτια δηλαδή των λίθων που έχουν πέσει από το Φεγγάρι. Κατόπιν έρχονται τα τ ο π α ζ ι α, που θεωρούνται ότι έχουν την δύναμι να διώγουν τον φόβο, ο άγριος λίθος που καταπολεμά τον επιλόγιο πυρετό, και τέλος το διαμάντι που κατά των μεσαιώνων, έθεωρείτο ως το καλλίτερο... δωματικό, γιά της γυναίκας, δε, ως το καλλίτερο υποδοθητικό της μητρότητας.

Κατά την εποχή αυτή, ένα άλλο που έθεωρείτο από τα καλλίτερα «Τάλισμαν» ήταν το δέμα της βαινής, υπό τον όρον όμως ή βαινά αυτή να έχη σκοτωθή... μέσα σε νεκροταφείο. Το «Τάλισμαν» αυτό έθεωρείτο ως το καλλίτερο προφυλακτικό έναντι των τραυματιών στής μονομαχίας.

Ας επανέλθουμε όμως στους πολυτίμους λίθους.

Η σ α φ ε ρ ί ν η έχει την ιδιότητα να... άποκωμίζει. Η κ ο ρ ν α λ ί ν η (μία καλαχόκηνη, διαφανής πέτρα), έχει την ιδιότητα να... διώχνει της κακής σκέψης. Και τέλος ο α μ ε θ υ σ τ ο ς, έμποδίζει, όποιον τον φορέει γιά φυλακτό, να... πεθάνει!

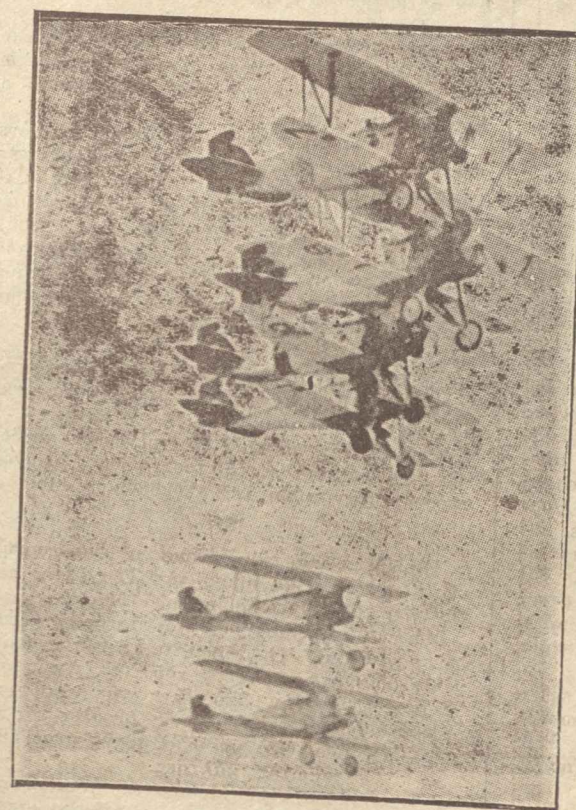
Επί το δι α μ α ν τ ι έμειλήσαμε ήδη. Στον μεσαιώνα, έθεωρείτο ότι είχε την δύναμι να διώχνει τα κακά όνειρα, κι' έτσι, έπαιρστανε έγκλημα των δολοφόνων και έθρωνο. Οι Μαλέςιοι ισχυρίζονται ότι το διαμάντι γάει την λυμψή που όταν το άγγιξή χέρι προσόδο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἄδυσματος... τηλεφωνοφωτογραφία!

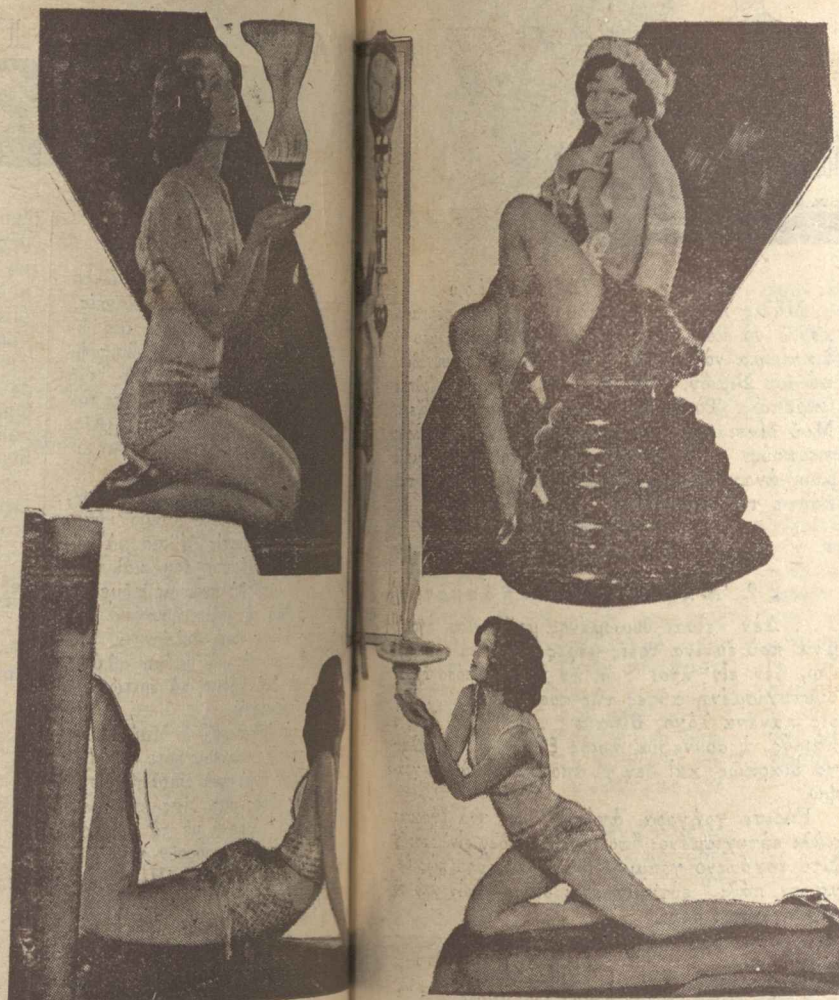
Εἰς τὴν τελευταίαν ἔχθειαν Ῥαδιοτηλεφωνίας τοῦ Βερολίνου ἐξετέθη καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἀδύσματος τηλεφώνον ἐν συνδυασμῷ μετ' αἰσθημάτων φωτογραφίαν. Ἡ τηλεφωνοφωτο βλέπει συγχρόνως εἰς ἓνα πλάνκα ἐνδύον της καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ προηγουμένου μετὰ τοῦ λοιποῦ συνομιλεῖ.

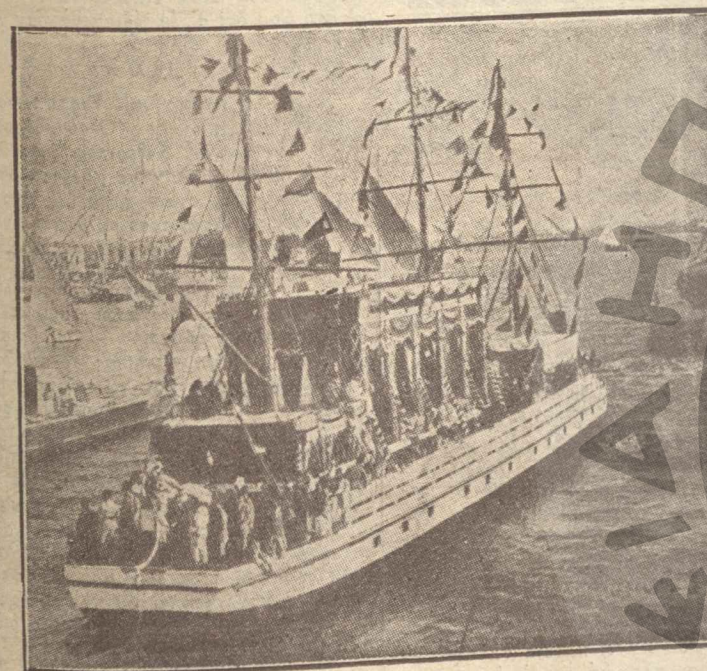
Μία ώραία υποδοχή.
Ἡ ἀμερικανικὴ πολεμικὴ ἀεροπολίᾳ ἔστειλε
τὸν ἀντιστῆρα στολίονον μετὰ τὴν περιεργον καὶ
ἐλικίνδονον αὐτὴν παρτάξιν πρὸς ὑποδοχὴν
τοῦ γερμανικοῦ τσέπλιν ὅταν τοῦτο ἔφθασεν
ὑπερᾶνω τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους.

Ἐν αὐτῷ πρωτοφανές δράμα.
Εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς, ἡ πρῆξις Μαίγν Μοργαν ἐδοκλογομένη ὡς ἔβη· Ὁ δοκλογομένης εἶς, ἔνας, καὶ κακοφρενὴς μυστικὴ τὴν ἐδωκε στερὰ εἰς ἕνα κἀθάνα καὶ κακοφρενὴς τὸ μὴ τὸ μὴ τὸ ἀντιφρενὴς. Ἡ νέα ἀντιφρενὴς ἀντιφρενὴς. Εἰς τὴν εἰκόνα ὁ εἰσαγγελὴς ἐξεδίει τὸ κἀθάνα ποδ ἐχρησιμοποιενο διὰ τὸ κακοφρενὴς.

Ηρώδοις· ἰσχυρὸν κίνηματόφρονον· ἀπὸ τὴν Αἰετική για τὸ θαυμάσιο σῶμα της, ἐπό-
 ζατε εὐχαίως ἐν᾿ ὅπῳ καλλίεργον ἐπὶ τὴν ἀσπίδα καὶ βαλάντιον καὶ καλλιπείων οἰκιακῆς χρῆ-
 σεως· **ANQ**· α) Ἀγαθή· θυγατήρ· ἡ δὲ ἑξῆς ἀσπίδα καὶ βαλάντιον, γ) Ὀρολόγιον, δ) Ἐλπίς·
 α) Ἀγαθή· θυγατήρ· ἡ δὲ ἑξῆς ἀσπίδα καὶ βαλάντιον, γ) Ὀρολόγιον, δ) Ἐλπίς·

Οἱ γάμοι τοῦ ... Νεῖλου!

Ἡ τελετὴ τῶν γάμων τοῦ Νεῖλου ἐξωρτάσθη προ τινοὺς εἰς τὸ Κάρφον. Ἡ ἐνύμφη ἦτο ἓνα πολυτελέστατον ἱστιοφόρον στολισμένον διὰ σημαίων καὶ χαλιῶν. Παραπλήσιοι ἐορῶν ἐγένοντο ἄλλοτε εἰς τὴν Βενετίαν, ὅταν ὁ Δόγης ἐνυμνᾷ φεύσθαι τὴν ὁδύσσαν.

Ἡ τελετὴ τῶν γάμων δύο περιήμων Σιαμαίων ἀδελφῶν,
τῶν Λούτσιου καὶ Σεμπλίτσιου Γκοντίνο, οἱ ὁποῖοι ἐντυφεύθησαν
ἐσχάτως στὴν Νέα Ὑόρκη δύο ἀδελφὰς ἀπὸ τὰς Φιλιππίνης
Νήσους. Πέντε χιλιάδες πρόσωπα παρέστησαν εἰς τὴν ἐγα-
μήλιον τελετὴν.

ΓΙΖΕΛΛΑ

Τρομοκρατία βασιλεύει στο Παρίσι. Η βοή του λαού ανασταίνει απειλητική, οι άστοι έτοιμαίνουν της πανοπλίας των που είναι σκονισμένες από την έποχή της Ένωσης. Η άριστοκρατία εξεγείρεται για να διεκδικήσει τα φεουδαρχικά της δικαιώματα. Ο Γκιζής συνωμοτεί, ο Κονδέ συνωμοτεί, ο Άγκουλέμης συνωμοτεί. Ο Λοβίν θέλει να κυβερνήσει. Ο Ρισσιέ θέλει να κυβερνήσει. Ο θρόνος των Βουρβόνων κλονίζεται και ίσως μετ' ολίγον καταρρεύσει. Και εν μέσω των φιλοδοξιών που παλαίουν, εις το βάθος του σιωπηλού και έρημου Άνακτόρου του Λουβρου ο πτωχός δεκαεταστής βασιλεύς μένει σκυθρωπός όπως ο λαός του. Και όπως ο λαός του ο Λουδοβίκος ΙΓ' ερωτά τον έαυτό του: Ποιός θα επαναστατήσει; Ο Γκιζής, ο Κονδέ, ο Άγκουλέμης; Ποιός από τους τρεις θα θέσει το πόδι επί της κεφαλής μου; Και εν τούτοις όλοι, λαός, βασιλεύς, συνωμοτείται έννοιται εις έν και το αυτό μένος, τρέμουν πρό του αυτού φάσματος. Τα χείλη όλων έν Γαλλία πλην των χιλιών της Μαρίας των Μεδίκων ένα καταρώνται. Και είναι αυτός ο διάτασαν, ο κυβερνών, ο τρομοκρατών. Είναι η άνευ όρίων δύναμις, το μετέωρον που καλύπτει την Γαλλίαν όλόκληρη με το βάρος του. Είναι ο Κονσίν Κοσίνι, ο έραστής της βασιλείας.

Είναι πρωία της 5 Αυγούστου του 1616. Στην όδον Τουρνόν, κάποιος μέγαρον με δυνάμεις φρουρίου, παρουσιάζει εικόνα ζωηροτάτης κινήσεως, με την αύλη του γεμάτη από φρουρούς, την μεγάλη κλίμακα του που διασχίζουν χρυσοστόλιστοι ιππότες, με τους αντιβαλόνους του πλήρεις αλκήτων.

Είναι η κατοικία του Κονσίν Κοσίνι, διοικητού της Νορμανδίας, μαρκησιού Δ' Άγκρ στρατάρχου της Γαλλίας και πρωθυπουργού του Λουδοβίκου ΙΓ'.

Και έν μέσω της αίσθησης των ακροάσεων που στολίζουν συγκεντρωμένα τα άριστογυμνασία της Γαλλίας και της Ίταλίας ιδού ο Κονσίν.

Είναι μετρίων αναστήματος, εύρωστος, νεύροδης, κομψότατος. Το όραϊον πρόσωπόν του φωτίζουν δύο μάτια τότε γλυκά και τότε άστραφτερά. Η όψη του είναι τομήση όπως των μεγάλων τυχοδιωκτών. Ίσως η ψυχή του Νέρωτος ή του Καίσαρος Βοργία κρύπτεται εις τα στήθη του.

Μίλει με κάποιον, που τον άκούει σκαμμένος. Και ένθ το πλήθος αναμένει έξω τρέμοντας διά την εμφάνισιν προ του Κυρίαρχου, ιδού τι λέγει ο Κονσίν χαμηλοφώνως:

— Τό μίσος, Ρινάλδε, σημαίνει κάτι! Τό έχω εις της φλέβες μου! Μισώ μέχρι θανάτου τον δούκα της Άγκουλέμης. Οι άλλοι, οι Κονδέ, οι Γκιζας, είναι σκύλλοι που διανοί τιμές και χρυσά. Αδύς είναι ο έπίρροδος αντίπαλος. Θα με καταβάλει ή θα τον καταβάλω. Θα έδω δέκα έτη της ζωής μου, Ρινάλδε, στα νύχτα να τον κρατώ αυτή τη στιγμή στα χέρια μου και να τον άποσπάζω με τα ίδια μου χέρια την καρδιά.

ΓΙΖΕΛΛΑ

— Πουχάστε, έξοχώτατε, ειπεν ο Ρινάλδος με οικειότητα μά και σεβασμό.

— Άλλά τό μίσος, εξακολούθησεν ο Κονσίν με φωνή πυρετώδη, τό μίσος μου αυτό σβένεται όταν ό έρωσ μιλώ. Τη νέα αυτή τη θέλω. Έννοει; Τίποτε δεν έχει σημασίαν δι' έμέ πλέον χωρίς την Γιζέλλα. Θα πεθάνω, Ρινάλδε, αν ή Γιζέλλα δεν γίνη δική μου. Τό πάθος με καίει, τό κεφάλι μου ζαλίζεται.

— Υπομονή, έξοχώτατε, θα εύρεθί ή Γιζέλλα σας!

— Ω! αν ήμην δέσμιος περί τούτου! . . .

— Αν είχα καμμίαν έλπίδα! Χρυσά, τίτλους, αξιώματα, ό τι ζητήσης, Ρινάλδε, αν την εύρης. . . Ποιά να είναι; . . . Θ' άνήκη σέ μεγάλη οικογένεια δεσπώ. Άλλά σέ ποιά;

— Θα τό μάθουμε, έξοχώτατε, άλλ' ύπομονη.

— Α! έστένανεν ο Κονσίν μά μόνο στιγμή την είδα. Δεν γνωρίζω παρά τ' όνομά της, Γιζέλλα. Πήγαινε, Ρινάλδε, μη λυπηθείς ζητήματα και ανθρώπους. Αναζητήσε την παντού και μην έπιστρέψης παρά διά να μου φωνάξεις: Ζήσατε, έλπίσατε, άγυατήσατε, έξοχώτατε, ή Γιζέλλα άνευρεθί!

— Έχει καλώς, έξοχώτατε! Άς άνακεφαλαώσουμε: Να δεσπώ αν ό δούξ της Άγκουλέμης τόλμησεν, όπως διαδίδεται, να έλθη εις Παρισίους. Ν' άνεύρω την άγνωστη έχοντας ως μόνον οδηγόν τό όνομά της, Γιζέλλα.

— Εύρε την, Ρινάλδε, θα σέ κάμω κόμητα.

— Έξοχώτατε, ή Γιζέλλα σας θα εύρεθί. Τό όρκίζομαι επί του τίτλου που μου άπενειματε.

Ο Κονσίν χλωμάσε βάθοντας τό χέρι στην καρδιά του, ένθ ο Ρινάλδος ήταν μά μακρυνά. Κατήλθε στην αύλη του μεγάρου και ίππευσε λέγοντας:

— Διάβολε, θα έστοχημάτίζα τον νέον τίτλον μου, δι είναι αυτή που είδα χθές στο δάσος του Μεδόν. Άλλά πρέπει να δεσπώ προηγουμένως. Ο Κονσίν, αν τον γελάσω, είναι ικανός να με κάμω κόμητα της Βασιλίας και να μ' άφήση να σπάζω μέσα στην κομψία μου.

Εις τό Μεδόν, μετά την τελευταία οίκια του χωριού, υπάρχει ένα πάρκον ένγκαταλειμμένο, του όποιου της άτραυπής έχουν άποκλείσει τά άγρια φυτά. Πλησίον της κυκλιωτής θύρας του ένας ύπαιρέτης κρατεί ένα θυμοειδή ύπνον και λίγο πάρα πέρα προχωρώντας πρός την θύραν εμφανίζεται μά νέα που στήριζεται στο μισρόστο ένός εύατρίδιον με ύπερήφανο, βάδισμα, άσπρομάλλη, και με τό πρόσωπο σκεπασμένο από την περίεργη χλωμάδα του δίδει μά μακρά παραμονή στα κελιά των φυλακίων.

Είναι ρωμαλέος και όμως άκόμη δεν φαίνεται να ύπερέβη τό τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας.

Η νέα, με τολήμυρδ παρουσιαστικό, φορεί άμαζόνα από μπλε δελουδό. Η Ξανθή όμορφά της είναι από εκείνες που γοητεύουν.

Έκείνη όμως που διακρίνεται με την πρώτη ματιά περισσότερο από την καλλονή, την πλουσίον των γραμμών του σώματος και τον ύπερήφανο ύφος, τό θάρρος, που λάμπει στα μάτια, ή μεγαλοπρέπεια του βαδίσματος.

— Χαίρε, πατέρα μου, ειπεν ή νέα όταν έφθασαν κοντά στην πόρτα.

— Χαίρε, άγαπητό μου παιδί, ειπε ό εύπατρίδης άγκαλιζόντάς την. Τι θα έγινόνην αν δεν ήσουν εδώ, όραία μου άμαζόν; Άν ή τήχη με φέρη ποτέ μέχρι του θρόνου, που μου ήρτασαν οι Βουρβόνου, σέ σένα θα τό όφειλό, Είσαι γνησία Βαλουά. Πάντα καβάλλα τρέχεις παντού και πάντα γενναία άντιμετωπίζεις τους κινδύνους. Χθές άκόμη έπέστρεψες

από τό Όρλεάν φέροντας τά πόλυμα έγγράφα και πάλη φεύγεις, Γιζέλλα μου!

— Ω, δεν είναι σπουδαίο πράγμα, άλλως δε, σήματά μου, μόλις στάς Βερσαλλίας. Τι δούλεψαν μου έγγονοι του Καρόλου Θ' και δούκως της Άγκουλέμης;

— Απύρε, ψιθυρίζει ό δούξ της Μης ένθ τα μάτια του άσπασμένοι εις τό μικρόν έκείνο χαριόν που σπείρεται των άσχημων. Άπύρε θ' άπύρε τήχη μου. Άπύρε ό πλημύρδης της λυκής εύγενείας δι έκλέπον απύρε τήχη, του Κονδέ και ήμιν! Τι θα ήμην της συνέλευσεως ταύτης; Άν ήμην νένα άλλον, τον τρομερόν Δούκα του γυρον Κονδέ; Ά, τότε θα πεθάνω πύ.

Μιά ξαρκική μεγαλοπρέπεια έκείνη οσωπο της Γιζέλλας. Τό χείλι της σπασπο τήχη, έλπίσατε, άγυατήσατε, έξοχώτατε, ή Γιζέλλα άνευρεθί!

— Ποτέ, διέκρινε με άσχημω

— Εύρε την, Ρινάλδε, θα σέ κάμω κόμητα.

— Έξοχώτατε, ή Γιζέλλα σας θα εύρεθί. Τό όρκίζομαι επί του τίτλου που μου άπενειματε.

Ο Κονσίν χλωμάσε βάθοντας τό χέρι στην καρδιά του, ένθ ο Ρινάλδος ήταν μά μακρυνά. Κατήλθε στην αύλη του μεγάρου και ίππευσε λέγοντας:

— Διάβολε, θα έστοχημάτίζα τον νέον τίτλον μου, δι είναι αυτή που είδα χθές στο δάσος του Μεδόν. Άλλά πρέπει να δεσπώ προηγουμένως. Ο Κονσίν, αν τον γελάσω, είναι ικανός να με κάμω κόμητα της Βασιλίας και να μ' άφήση να σπάζω μέσα στην κομψία μου.

Εις τό Μεδόν, μετά την τελευταία οίκια του χωριού, υπάρχει ένα πάρκον ένγκαταλειμμένο, του όποιου της άτραυπής έχουν άποκλείσει τά άγρια φυτά. Πλησίον της κυκλιωτής θύρας του ένας ύπαιρέτης κρατεί ένα θυμοειδή ύπνον και λίγο πάρα πέρα προχωρώντας πρός την θύραν εμφανίζεται μά νέα που στήριζεται στο μισρόστο ένός εύατρίδιον με ύπερήφανο, βάδισμα, άσπρομάλλη, και με τό πρόσωπο σκεπασμένο από την περίεργη χλωμάδα του δίδει μά μακρά παραμονή στα κελιά των φυλακίων.

Είναι ρωμαλέος και όμως άκόμη δεν φαίνεται να ύπερέβη τό τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας.

Η νέα, με τολήμυρδ παρουσιαστικό, φορεί άμαζόνα από μπλε δελουδό. Η Ξανθή όμορφά της είναι από εκείνες που γοητεύουν.

Έκείνη όμως που διακρίνεται με την πρώτη ματιά περισσότερο από την καλλονή, την πλουσίον των γραμμών του σώματος και τον ύπερήφανο ύφος, τό θάρρος, που λάμπει στα μάτια, ή μεγαλοπρέπεια του βαδίσματος.

— Χαίρε, πατέρα μου, ειπεν ή νέα όταν έφθασαν κοντά στην πόρτα.

— Χαίρε, άγαπητό μου παιδί, ειπε ό εύπατρίδης άγκαλιζόντάς την. Τι θα έγινόνην αν δεν ήσουν εδώ, όραία μου άμαζόν; Άν ή τήχη με φέρη ποτέ μέχρι του θρόνου, που μου ήρτασαν οι Βουρβόνου, σέ σένα θα τό όφειλό, Είσαι γνησία Βαλουά. Πάντα καβάλλα τρέχεις παντού και πάντα γενναία άντιμετωπίζεις τους κινδύνους. Χθές άκόμη έπέστρεψες

ας της μητέρας μου! Θέλω να έκδικήσω τη μύτη μου! Θα ήταν άνοησις της υπάρξεως του θεού αν ό Κονσίν Κοσίνι έμενεν άτιμώρητος.

— Μάινε ήσυχη, ειπεν ό δούξ με φωνή άπαύσιμη.

Τη στιγμή εκείνη έξω του κυκλιωδούς, κρυμμένος πίσω από τους θάμνους, πλησιάζει ένας άνδρας, που βλέποντας την Γιζέλλα μόλις συγκρατεί κραυγήν χαράς.

— Αύτη είναι! Καμμία άμφοβολία! Αύτη είναι ή άγνωστη.

Ο άνδρας αυτός είναι ό Ρινάλδος, ό έμπιστος του Κονσίν Κοσίνι!

— Μάινε ήσυχη, εξακολουθεί ό δούξ. Η όψη της έκδικήσεως πλησιάζει, και αν σ' με δούξ με όλην την δύναμιν του μίσους σου, θα με βοηθήσει και κάποιος τον όποιον περιμένω άόφρα. . . Ένας νέος Γιζέλλα, όραώς σάν τον Άχιλλέα, γενναίος σάν τον Αίαντα και εύγενής σάν Βαλουά. . . Ο πατέρας του μου άνηγγειλε την άφιξίν του. . . Θα έπέστρεψεν ήμιν τό Όρλεάν και χθές όπως και σ' έλπίσαμε την Σταν και τό Λονζουμά. . .

— Τό Λονζουμά! ψιθυρίζει ή νέα, και κοκκινισαν τά μάγουλά της.

Ο πατέρας της άνελήφθη την ταραχή της. Η καρδιά του άρχισε να πάλλη.

— Ω! ελε τρέμοντας, Μήπως τον συνήντησες; Ο Θεός μου έπεφύλασσε αυτή τη χαρά!

Πέσ μου, Γιζέλλα, δι αν ής ευρεθί! . . .

— Να, πατέρα, είδα και παρητήρησα ένα νέον.

— Είσαι ένών περίπου; Δεν είν' έτσι; μά ύπερήφανο παρόμοιον και με την σφραγίδα της άνδρείας στο μέτωπο.

— Να! να! . . .

— Μία λέξη άκόμη, κόρη μου. Αυτός τον όποιον περιμένω φορεί γκριζά ρούχα. . .

Η νέα άφησε να της διαφύγη έλαφρά κραυγή και προσέθεσε:

— Να, πατέρα!

— Δείξαι σ' ό Θεός! Αυτός που συνήντησες είναι ό μαρκήσιος Σένκ-Μάρς. Αυτον προσφύλαξέ για σ' έγγό σου! Έσώθημεν! Τό τελευταίο έμμοδιο έχω. Τώρα πήγαινε. Αργότερα θα μάθης πως ό γάμος σου με τον Σένκ-Μάρς με σ' έχει και έξασφαλίζει τον θρίαμβό μου. Διότι σ' αναταίβισσα στο συνουκείον. . . Τόν άγαπάς;

— Μία στιγμή μόνο είδα αυτό τον νέον. Δεν ήξερα πως όνομάζεται! ειπε ταραμμένη ή Γιζέλλα.

— Ονομάζεται Σένκ-Μάρς. Έρρικος μαρκήσιος Σένκ-Μάρς.

— Έρρικος; Έκείνο τό όποιον εύχομαι, πατέρα μου, είναι όπως ό σ' έγγός μου όμοιός ή ανών, τον όποιον είδα για μά στιγμή.

Ο δούξ της Άγκουλέμης έφάνη περιχαρής και έσπινεν εις τας άγκάλας του τη Γιζέλλα.

— Έσπερα ή νέα πήδησε στο άλογό της και άπεμακρύνθη λέγοντας:

— Μετά μά ώρα θα είμαι στάς Βερσαλλίας. Τό θράδυ θα έπιστρέψω.

Τό θράδυ, έμφύσησεν ό δούξ. Άν εύρη ήμιν Γκιζή και τον Κονδέ στάς Βερσαλλίας και τότε φέρη εις την Συνέλευσιν, τό θράδυ θα έκλεψω βασιλεύς. Διότι τώρα όλη ή έπαρχοή του Σένκ-Μάρς είναι ύπερ έμού.

Και ό γέρον μεθυμένος από έλπίδες έπέστρεψεν στο σπίτι, ένθ ή Γιζέλλα άστεμακύνετο σκεπτομένη.

— Τό γριζό φόρεμα. Όραώς σάν τον Άχιλλέα, άνδρείος σάν τον Αίαντα και εύγενής σάν Βαλουά. . . Αυτός είναι. . . Έκείνος που τό βλέμμα του μ' έτάραξε στο πανδοχείο του Λονζουμά. . . όνομάζεται Έρρικος μαρκήσιος Σένκ-Μάρς.

ΕΛΒΟΝΩΡΑ ΓΑΛΙΓΑΤ

Τότε ό Ρινάλδος, κρυμμένος πίσω από τους θάμνους, έόρκισε τό κεφάλι.

— Με πόνν μιλούσε; έμυρομούρησεν ό ύπαιρέτης του Κονσίν. Τι έλεγαν; Μήπως είναι κάποιος άντραστής; Άλλά ένθ δεν θα κάμω άλλον, προτιμώ να σιωπάω. Άλλά ένθ δεν θα θυμαίνομαι αυτή τη φορά. Τα άλλα είναι εύκολα. Δεν έχωμεν παρά ν' άνοίξωμεν τό κινού και τό πούλι διά μά μά.

Και ό Ρινάλδος μίτηκε στο δάσος, όπου εις τό άλογό του, και καλάρων έπέστρεψεν εις Παρισίους, εισήλθε διά της πόλης στο Άγιόν Όρμάν, πέρασε τους δρόμους, άδιαφορώντας διά την άγανάκτησιν που έξήγειρεν ή στολή του, και φθίσας εις τό μέγαρον Κονσίν διέ-

σχισε τά πλήθη των αυλοκολάων και άνοιξε την θύραν του γραφείου του στρατάρχου Δ' Άγκρ με οικειότητα φίλου. Ο στρατάρχης, καθήμενος μπροστά στο γραφείο του, ύπέγραφε μερικά έγγράφα.

Στην δέα του Ρινάλδου ό Κονσίν έσηκώθη και με φωνή άνήσυχον ούτήσε.

— Σ' είσα, Ρινάλδε. Τόσο γρήγορα! Μου φέρεις τον έρωτα ή την άπειλασία; Την ζωή ή τον θάνατο; Την δούκως; Λέγε.

— Άνευρεθί, ειπε ζωηρά ό Ρινάλδος.

— Ω! Εύλογημένος άς είναι ό άγγελος της ζωής μου! Λέγε, Ρινάλδε. Τι ζητείς; Θέλεις να γίνης κόμης, δούξ, διοικητής έπαρχίας; Την δούκως; Λέγε. Πού την είδες; Πώς;

— Δεν μου δίνετε καρδόν, έξοχώτατε. Είναι σάν να σ' έδολοφόνθη.

Στην λέξη αυτή ό Κονσίν, που μόνον τον θάνατο έφοβείτο, χλωμάσε. Ο Ρινάλδος εξακολούθησε.

— Σ' έδολοφόνθησεν ό έρωσ με τά βέλη του. Όμολογώ ότι ένα στέμμα βαρόνου δεν θα έταίριαζεν άσχημα στην θύραν μου. Άφού άνοίξατε τό χέρι σας, έγω μαζεύω τά δώρα της γενναιότητός σας.

— Μίλα, πού είναι;

— Στο Μεδόν. Τό τελευταίο σπίτι του χωριού δείξαι καθώς πηγαίνω. Άπέναντι από τό ξενοδοχείον της Ελίνας.

— Πηγαίνωμεν, ειπεν ό Κονσίν.

— Σταθήτε, λιγνά! Μη διάξενε! Έχομεν καρδόν. Έργνε δια να ύπάγη σ' ένα χωριό τό όποιον όνομάζον Βερσαλλίας. Πού είναι αυτό;

— Ξέρω, ξέρω! Έπειτα;

— Θα έπιστρέψω τό θράδυ στο Μεδόν. Δεν έχωμεν παρά να την περιμένωμεν στο δώμο.

Καλά, έμφύσησεν ό Κονσίν. Να πάρης μαζί σου τον Μαζώ, τον Σαλάμπα, τον Ποντράν, τον Λουδινάα και τάν Μοντρεβάλ. Να όπλισθόν καλά. Μετά μά ώρα φεύγουμε. . .

— Να, κάγχασε ό Ρινάλδος. Θα έχωμεν καρδόν να στήσουμε τά δάχτυλα μας. Άλλά τι θα πύ για την καινούργια αυτή τρέλλα σας ή νόμιμη σύζυγός σας;

— Η Έλεονώρα! έμφύσησε με φρίκη ό Κονσίν.

— Ω! αυτή ή γυναίκα, Ρινάλδε! Αυτή ή γυναίκα της όποιος ή ζητοσύνη, όποτε τό όνομά της κανί! Θα την σκοτώσω. Θα την δηλητηριάσω. . . Όπως δηλητηριάσε. . . Ξέρεις; Έκείνη και άλλες. Άν τό δηλητήριο δεν φθάση μέχρι της Γιζέλλας, τό έγγχερίδιον της Έλεονώρας δεν θα τη λυπηθί!

Την στιγμή εκείνη μά μικρή θύρα, άγουσα πρός τον διάδρομον τον οδηγούντα στα διαμερίσματα της μαρκησίας Δ' Άγκρ, άνοίχθηκε.

— Σιωπή, ειπεν ό Κονσίν.

Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

καλίκων. Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

καλίκων. Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

καλίκων. Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

καλίκων. Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

καλίκων. Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

καλίκων. Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

καλίκων. Μία γυναίκα ένεφανίσθη. Ήταν ή σύζυγός του Κονσίν, μαρκησία Δ' Άγκρ. Η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Ο εισερχόμενος δυό λεπτά πριν στο μπαντουάρ της μαρκησίας Δ' Άγκρ θα την έβλεπε να κάθεται μπρός από ένα τραπέζι φορτωμένο με μπουκαλάκια, πανέλλα και όλα τά πολυτέλεια έδο-

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

— Κόρρε άστυνόμε, σ' έσ κατάγγειλα ότι μου έκλεψαν τό πορτοφόλι. Έ. λοιπόν τό θάρκα.

— Είναι πολύ άργά, κόρρε, τον κλέφτη τον έχουμε συλλάβε από χθές.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Καθηγητής.—Τοτό, πέσ μου τά όνόματα των κυριώτερων άστρον.

Τοτό.—Τού κινηματογράφου ή του σπόρ; . . .

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

— Πάμε κατά διαβόλου κυρά-Άλξαινα! θα όητε σόντομα πως ή τίμιες γυναίκες που δεν έχουν κομμένα μαλλιά και δε φορούν μακρά φουστάνια θα καταντήσουν να ξεχωρίζουν!

ΠΙΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΣΩΣΕΙΒΙΟ

Ο ναυαγός.—Κι' όσο συλλογίζομαι ότι τό πρωί πλήρωσα 10 δραχμές για να κάνω λουτρό!

ΣΩΘΗΚΕ . . . ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

— Πώς; Έστε ό μόνος που γλυτώσατε απ' αυτό τό ναυάγιο; Τί άράνταστο! σ' έπαρκαλώ να μου τό διηγηθίτε.

— Άπλούστατα, δεν πρόλαβα τό θαύρι! . . .

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΤΡΑΙΝΟ

Ταξιδιώτης.—Κάνετε πέντε μέρες να διανύσετε πενήντα χιλιόμετρα και ζητάτε να πληρώσω και δεύτερο εισιτήριο!

Έλεγκτής.—Ναί, τό εισιτήριό σας ισχύει μόνο για δύο μέρες!

ΚΛΟΠΗ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Έκείνος.—Τί συμφορά! Μ' έσ κλέψανε τό αυτοκίνητό!

Έκείνη.—Δε θαρούσαι! Θα τραβούν τά μαλλιά τους οι κλέφτες όταν μάθουν ότι έχουν να πληρώσουν άκόμα 17 μηνιαίες δόσεις!

ΒΕΡΦΕΡΗΚΗ ΤΥΧΗ

Ο άσχελίστης.—Θυμάστε τον κύριο που υπέγραψε τό συμβόλαιό του για άσφάλεια ζωής, την ίδια στιγμή μ' εσάς; Έ. λοιπόν, δεν έχω ζαναστανήσει από βερφερική τύχη! Πέθανε από άλλη μέρα!

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

— Ναί, είναι φοβερό να συλλογίζεσαι καν

Εἰς τὸ διήγημα «Ὁ Τοῖχος τοῦ Μίσους»
(σελίδες 8) ἐδημοσιεύθη εἰς τινὰ φύλλα ἐσφαλ-
μένους ὁ τίτλος τῆς εἰκόνης ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ·
«Ἐστῆσαν μετὰ ἑξέτους καὶ ἡμέρας
ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς μάχης τῶν κα-
λαμμένων καὶ στούρις ἰσχυροὺς τῶν
πανόψελων θράχων».

ΠΑΡΕΙ
ΜΕ ΤΟ

τὴν συναυλίαν ταυτὴν
ἐν ἐπισήμων ὁ Διοικητὴς Β. Σ. Σα-
τράνης κ. Μανέτας καὶ ὁ ἀρχι-
ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης
τὰ δύο μέρη τοῦ προγράμματος
κατεστάσαν. περίην ὅτι καὶ διὰ
εὐελεσθήσαν μετὰ πάσης ἀκρίβειας
συναυλία ἔληξε τὴν 9ην νοκτερινήν
ἐθόντων ἀποχωρησάντων τῆς αὐτῆς
καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

ἀποδομήματα με ἀριθ. 2—3—4
ἀποδομήματα αὐτὰ πρέπει κάθε ἀναγνωστής
τὴν ἀποδομήν καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ
ἑαυτοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμοῦς πρέπει νὰ
ἐκπληρώσῃ καὶ ἄλλους ἀναγνωστέας νὰ
ἰσχυρῶς καὶ ἄλλοι φίλοι του νὰ γίνουν ἀνα-
γνωσταί. Ἐτοί, δεῖν θὰ συγκεντρωθοῦν 5 ἀνα-
γνωσταί, πὺν ὁ καθένας νὰ ἔχῃ 4 δελτία κατὰ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

Κάθε αναγνώστης μας που θα στείλει τα 4 αποκόμματα θα λάβει άμεσα και απολύτως δωρεάν ένα τόνον «Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΤΣΑΣ», 5 άγια βιβλιόκομματα δηλ. 30, 40, 50 λαβή οι 5 αναγνώστες που θα στείλουν 20 αποκόμματα θα πάρουν 5 βιβλία.

ΤΑ ΕΞΟΦΛΑΝΑ ΜΑΣ

Ἡ θαυμαστὰ παροχὴ τῶν κινηματογράφων ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως τὸν σήμερον εἰς τὰ ἐξοφλὰ μὲς δι' ἐνδοσυνάφει ἀσφαλτοῦσιν. Ἡ ἀποστομωτικὴ κατασκευή τῶν εἰσόδων οὐδεὶς εἰς τὸ Φωτοκινηματογράφον τὸν κ. Σερραφὶν (Λεωφόρος 22) καὶ εἰς τὸν καλλιτέχνην κ. Γ. Μαγκούζην.

ἀποκόμματα μετ' αὐτ. 2—3—4.
κατά ἀνά πρόβλην καὶ ἑκάστη ἀναγνώστῃς
ἐκείνη καὶ τὰ συγκεντρώσει τὰ 4
αὖ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πρέπει να
καὶ μετ' ἄλλους ἀναγνώστας μας ἡ
καὶ ἄλλοι φίλοι του να γίνουν αὖ-
μας καὶ να μαθεύουν τὰ ἀποκομ-
ματα, ὅταν θὰ συγκεντρωθοῦν 5 ἀνα-
πό οὗ τοῦ καθέως να ἐχη 4 δελτία κατὰ
νοῦστος τὰ νομοματὰ καὶ
χωρεῖται διευθυγεῖ.

Κάθε ἀναγνώστης μας πού θὰ
τὰ 4 ἀποκόμματα λάβη ἀμέσως
τοῦ δοσεῖν. Ἐνὰ τῶν «Ο ΓΑΜ
ΛΙΤΕΑΣ», ἀξίας βιβλιοτακτικῆς δι-
λαδὸς οἱ 5 ἀναγνώστα πού θὰ στεί-
ποκόμματα θὰ πάρουν 5 βιβλία.

ΠΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΗΡΑ ΚΑΤΩ ΤΟΝ ΚΡΑΤΗΤΕ ΤΑ ΑΠΟΚΟΜ

ΤΑ ΕΞΟΦΛΑΝΑ ΜΑΣ

Ἡ θαυμαστὰ παροχὴ τῶν κινηματογράφων ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως τὸν σήμερον εἰς τὰ ἐξοφλὰ μὲς δι' ἐνδοσυνάφει ἀσφαλτοῦσιν. Ἡ ἀποστομωτικὴ κατασκευή τῶν εἰσόδων οὐδεὶς εἰς τὸ Φωτοκινηματογράφον τὸν κ. Σερραφὶν (Λεωφόρος 22) καὶ εἰς τὸν καλλιτέχνην κ. Γ. Μαγκούζην.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ, ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΥΓΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΑΣ

Ο Διάσημος σοφός Δρ. Σ. Βορονώφ, Διευθυντής του εργαστηρίου της σχολής των Ανωτέρων Επιστημών εν Παρισίαις εκφράζεται ως εξής εις τὰ συγγράμματά του: «Η ζωὴ καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς μετὰ μὲν οὐχ ὅσον σεις εἰς ἀνθρώπων»:

«Οἱ ζωῖκοι ἄδενες ἐκκρίνουσι καὶ εἰσαγάγουσι εἰς τὸ αἷμα εἶδος τῆς ὑγροῦ ὁπερ ἀναθεῖ τὴν ἐνέργειαν καὶ δυνάμιν τῶν μεγάλων κυττάρων, ἐνισχύει τόσον τὴν πνευματικὴν δραστηριότητα, ὅσον καὶ τὴν σωματικὴν τοιαύτην, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν γεννητικὴν δυνάμιν καὶ σκοπεῖ εἰς τὸν ὁργανισμόν τὴν εὐθυμίαν, τὸ συναίσθημα τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν ζωὴν.

Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεταμορφώσεως, γενομένης ἐπὶ 120 πρὸ ὁρίων καὶ τῶν ἄλλων: Εἰς ἀσθενικὰ ζῶα, εἰς τὰ ὅποια οἱ κτηνίατροι ἐδίδον ὀλίγων ἐβδομάδων ζωὴν, εἰσαγάγοντες ζωικοὺς ἄδενες ἐκ ζώων ὑγίων. Τὰ ἐγγειρισθέντα ζῶα ἔχουν ἐκτοτε ἰσχυρότερα καὶ ἐπὶ πέντε ἔτη εἰδὲς ἐκπληρῶσαν νεότητά καὶ ἐνέργειαν δυνθέντα νὰ παραγάγῃσι νέαν γενεάν».

Οἱ ζωῖκοι ἄδενες εἰσῆχθησαν ἐπίσης εἰς 43 ἀνθρώπους. Ἀναφέρωμεν τὸ ἐξῆς παράδειγμα: «Εἰς Ἄγγλος 74 ἐτῶν μὲ ἐπισκένεθον. Ἦτο εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον καταβεβλημένος. ἔλαβε κατὰ τὴν ἀνάγκαν πρὸς 12 ἐτῶν. Ἐτέλεσα ἐγγείρισαν καὶ εἰσῆγαγον αὐτῷ ὀλίγα τεμάχια ζωικῶν ἁδένων. Ὁ ἐξασθενισμένος γέρον ἐγένετο νεώτερος κατὰ 15—20 ἔτη. Ἡ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ του κατάστασις, ὡς ἐπίσης ἡ γεννητικὸς ἰκανότης ἀπεκαταστάθησαν ὡς καὶ πρότερον. Τὸ ἐκπληκτικώτερον φαινόμενον ἦτο, ὅτι ἡ φωνὴ αὐτοῦ κεφαλῇ του ἤρχισεν νὰ καλύπτεται ὑπὸ κόμης».

Ἄλλ' ὁ σοφός Δρ. Ν. Ἰχλόνδσκ του Βερολίνου εἰς τὸ συγγράμμα αὐτοῦ: «Βιολογικὴ καὶ μελέτη» σελὶς 135 λέγει: «Δύναται ν' ἀντικατασταθῇ ἡ ἀνωτέρω ὁδὸς καὶ δαπανηρὰ ἐγγείρισεν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τοῦ ἐκχυλίσματος τῶν ζωικῶν ἁδένων, ὡς τὸ Καλφλόντ του Δ'ρος Καλεντίνσκος.

Τὸ «Καλφλόντ» τοῦ Δ'ρος Καλεντίνσκος ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν ἐπιστημόνων ὡς τὸ ἰσχυρότερον τοκοπικὸν φάρμακον, δυνάμενον πάντοτε ἐπιτυχῶς νὰ ἀνανεώσῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμόν. Μετὰ μίαν θεραπείαν διὰ τοῦ Καλφλόντ ἐξαφανίζεται ἡ ἀσθένεια, ἡ σὰρξ σκληραίνειται, τὸ πνεῦμα ἀναλάμπει, οἱ πόνοι, ἡ ἀδυναμία, καὶ αἱ νευρικαὶ διαταραχαὶ παύονται. Ἀνευρίσκετε τὴν πρῶτην διάθεσιν καὶ εὐθυμίαν καὶ ἀπολαμβάνετε ἐκ νέου τὰ ἀγαθὰ τῆς νεότητος καὶ τῆς ὑγείας.

Ἐλλείπει χώρον παραθέτομεν πινὰς τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ξένον πιστοποιήσεων:

Οἱ ἰατροὶ κ. Ι. Κωστάκος, Βίτωρος Οὐγκὼ 16, λέγει:

«Ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ «Καλφλόντ» ὁπερ διέταξα εἰς πλείστους ἀσθενεῖς μου καὶ κατόπιν ἐπισταμένων παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς θεραπευτικῆς του δυνάμεως ἐπὶ τοῦτον, παρατήρησα ὅτι τὸ «Καλφλόντ» ὄχι μόνον εἶναι τὸ ἰσχυρότερον τῶν μέχρι σήμερον τοκοπικῶν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἀποκαθιστᾷ τὰς ἀπολεσθείσας δυνάμεις τοῦ ὁργανισμοῦ ἐξητλημένου ἐκ φυσικῆς ὑπερκοπώσεως καὶ καταχρήσεων καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πνευματικὴν διαύγειαν».

Ἀρθροίτις.—Ἀρτηριοσκληρώσεις.—Οἱ Δρ. Δοξόσκου, Πανεπιστημίου Βαρσοβίας λέγει: Ἀρθροίτις, γέρον ὑπέφερον ἐξ ἰσχυρῶν πόνων τῶν αρθρώσεων. Μετὰ χρῆσιν 2 φιαλίδων Καλφλόντ οἱ πόνοι ἐπαυσαν ὁλοσχερῶς. τὸ δὲ σὺνικὸν ὄξύ 4,27 ἐπὶ τοῖς χιλίοις διελύθη.

Τὸ Καλφλόντ ἔχει ἐγκριθῇ παρ' ὅλων τῶν Ἱατροσυνοδῶν τοῦ Κόσμου καὶ παρὰ τοῦ ἡμετέρου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62983(10778) 1) 8) 28.

Τὸ Καλφλόντ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία τῆς Ἑλλάδος.

Ἀποστέλλεται εἰς πάντας δωρεὰν τὸ διβλίον.

Ἐπὶ ἀναγεῖνται ἡ ὑγεία καὶ αἱ δυνάμεις. Διαρκὲς Παρακαταθήκη παρὰ τῷ Γενικῷ Πράκτορι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Δωδεκάνησον Π. Α. Περόγλου. Ὁδὸς Ἀριστοτέλους 11α Ἀθήναι Γραφεῖον Ἀριθ. 1.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΟΤΕΛΛΑ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΥΛΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΙΔΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

ἔχει μόνον ἡ **ΕΤΑΙΡΙΑ**

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΔΕΣ

ΕΖΑΝΩΦΕΛΗ

κατὰ
τῶν ἐλωδῶν
πυρετῶν

ΦΕΛΙΤΣΕ ΜΠΙΣΛΕΡΗ & Σ^α
— ΜΙΛΑΝΟΝ —

τελεῖα θεραπεία ἐντός 15 ἡμερῶν.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΖΩΝΕΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΤΟ Ο' ΚΑΠ

ἀνεστάτωσε ὅλο τὸν κόσμον, διότι ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ἡ μόνη σκευασία ἡ ὁποία ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἐξαφανίζει τὴν πλέον ἐπίμονον πιτυρίδα καὶ σταματᾷ τὴν πτώσιν τῶν μαλλίων.

Τὸ Ο' ΚΑΠ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα εἰκοσαετῶς συνεχοῦς ἐργασίας εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήρια τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας **ΟΡΕΑΛ**

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος **Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ**
ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

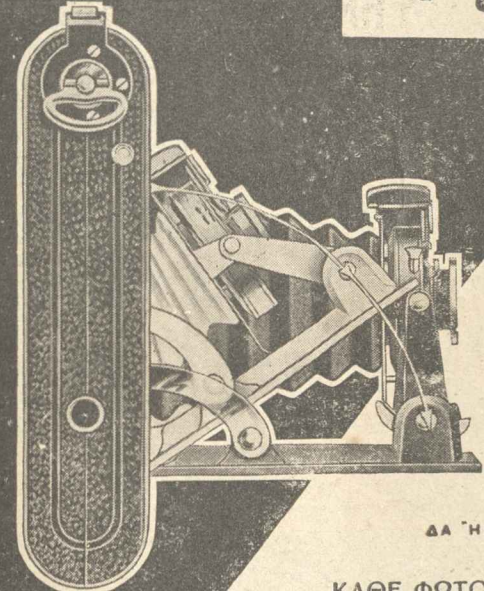
Linea Cavallieri

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου 3
ΒΟΛΟΝ: Παύλου Μελά 24
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 4

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ

1 **Voigtlaender**

ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟ-
ΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕ-
ΤΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΑΔΥΝΑΤΟΝ
ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ

ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΤΕΙΟΝ ΟΜΑ-
ΔΑ ἢ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΦΩΙΧΤΛΕΝΔΕΡ
— ΜΠΕΣΣΑ —

Ἡ ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ
= ΜΕΤΑΣΥ ΟΛΩΝ =

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΦΑΚΟΝ
VOIGTLAENDER
ΙΔΡΥΓΕΝΤΟΣ ΤΟ 1755

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

Voigtlaender

ΚΡΕΜΕΣ ἡμέρας καὶ νυκτὸς
ΛΟΣΙΟΝ διὰ λιπαρὰ καὶ στεγνὰ δέρματα
ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανεῖς, εἰς ὅλα τὰ χρώματα
ΚΟΚΚΙΝΑ γαμψῶν καὶ προσώπων
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διὰ βλέφαρα καὶ βλέφαρα
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτόκατες
ΛΟΣΙΟΝ κατὰ τὸν πονόδον καὶ
ΑΛΑΤΑ λουτρῶν λεπτῶς ἀρωματισμένον
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ χειρῶν καὶ διὰ μανικίου
ΑΡΩΜΑΤΑ διὰ κυρίας καὶ κυρίους.

Νέος θρίαμβος της Επιστήμης. Ενδοφυσισμός εις όλους τους ασθενείς. Εύχαριστίαι συρρέουσι πανταχόθεν. Μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1928 τὰ σύμφορα της τοῦ θεραπευθέντος κοινού τὰ δεμένα εις 99 τόμους υπεβλήθησαν τὰς 87000. Επίσης αἱ ἐκμαρτυρίαι τοῦ ἱατρικοῦ σώματος ὑπεβλήθησαν τὰς 2090. Πάντα ταῦτα εἰς τὴν διόδοσαν καὶ τῶν ἑλεγχον πάντως ἐνδιαφερομένου.

Ἡρώας πρόωρον

ΡΕΑΣΤΑΡ

Τὰ πρόσωπα τὰ προσβληθέντα ὑπὸ στοι-
χασμῶν νοσησκόντων ἀφελόντων καὶ ληρήσων δι-
δακτικῶν θεωρεῖται τὴν Βυβλιογραφίαν μου. Ἡ
ἐπιφυλὴ Θεραπευτῶν τῆς ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ
ἐκ τοῦ 1^{ου} καὶ 2^{ου} σταθίου διὰ τοῦ ΡΒΑ-
ΣΤΑΡ. Ἐν αὐτῇ δ' ἀναγνώσκων πῶς τὰ μι-
κροβία προσβάλλονται ἐπὶ τοῦ φαρμάκου εἰς
αὐτόν τὰ προσβληθέντα σημεῖα τοῦ σώ-
ματος καὶ πῶς αὐτὰ ἐπὶ τὴν οὐδότεροισιν
αὐτῶν σχεδὸν ἐν ὥρῃ. Πῶς ἡ ἀνακοι-
νῶς ἀναφαίνεται πάραυτα, ὁ βίη συμπαθῶ-
ν ἀποκρίσεις γίνονται κενονεφί, ἡ ἀμυγδα-
λῆ, ὁ πυρετὸς ἐξαφανίζονται, ἡ εὐσταθία, ἡ
ἐλπίς, ὁ ὕπνος καὶ αὐτὰ ἀνακρίβως ἀναγνωρί-
ων. Ἀπὸ καθάρων τοῦ σώματος ἀνακρίβως τὸ
ΡΒΑΣΤΑΡ τοὺς ἀνακρίβως καὶ ἀνακρίβως
καὶ αὐτὴν κίνηται διὰ κινήσεων νέων καὶ
ὄντων. Τέλος πῶς ἀνακρίβως τὸ δυνάμεις μετὰ
τῆς ἀνακρίβως ἐκείνης καὶ ἡς σὺν-
τάται τὴν εἰς τὴν ὑγίαν ἀνακρίβως.

Εναντίον της ανεπαρκείας και κακοσύνης του αίματος

Τὰ πρόσωπα γενικῆς πόσης ἡλικίας καὶ φύ-
λας ἐὰν μὴ λέξη δὲν εἶναι ἴδια καὶ ἂν ὁλο-
λόγον δὲν φέρουν τὴν ὁρασίαν τῆς θέας τῆς
ἐκ παρόντων ἀπὸ καχεσίας γενικῆς ἡ μερικῆς
ἐν τὸν νῦν, τὰ ἔχοντα τὸ χροῖμα λευκὸν καὶ γυναι-
κινδαντικὸν προώρου γήρατος καὶ κατὰ τὴν
αἰμωμοφαρίαν καὶ συντεταγμένον ἐκ αἰ-
δοῦναιαν ὡς ἐκ τῆς διαταραχῆς τῆς προηγου-
μένης μὴ Φουκίης καὶ ἐλευθέρως δοκίμασι θύνη
ὑποχρῶσθαι καὶ ὀρεῖσθαι νὰ διεκρίνουν τὰ ἐπι-
δωρεὰν τῆς βιβλιογραφίας μου. Ὑπεὶ καὶ
προσέτι διὰ τοῦ **ΒΟΥΡΡΟΥΚΙΑΝΟΥ** **ΦΛΟΥΙ-**

[illegible]

Διακρίναι τὰ αερεσποῦζα ποδιζήματα καὶ συνεπῶς δια-
γινώσκει τὰς λοζιδίας, ἀρθρορίτιδα, ψαμμώδη νεφρί-
τιδα, λεθίσαιον, ἡπατολίθους καὶ νεφρολίθους προ-
στασιολίθους ἢ ὠοθήκας ἐξογκωμένας καὶ ἀπώλ-
ην τῆς νωτιαίας μυελῶν ἀπολιπώμενον μετὰ ἐ-
λάττω μετακινήσεων ἢ μερικὴν παραλυσίαν
φλεβολίθους ἢ ἀρτηριοσκληρώσιν, ἑλίκη κινεώδη
δόθνησις, ἐξανθήματα, δερματικὰ νόσους, ἔκζεμα
ἀδενολίθους ἢ ἀρθρορτικὰς καρκίνους, ἐγκέφαλο-
λίθους μετὰ ἐπιδράσεως καὶ νευραλγιῶν, ὠτόρροιαν
ἀρθρορτικὴν μετὰ κωφότητος καὶ βόμβων τὸν ὅτιον
ἐκρίτιδα ἀρθρορτικῶν τῶν ὀφθαλμῶν, κατάρροαν ἀρ-
θρορτικῶν τῶν οὐρῶν δαγάνων καὶ κυστίτιδα.

Τὸ ΜΕΣΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΔΥΤΙΚΟΝ προφέρει
κατ' ἀρχὰς πραγματικὴν ἀνακοίνωσιν, σὺν τῷ χρόνῳ δι-
θεραπεύει τὸν ἀσθενῆ, ὃς τὸν πάσχοντα ἀπὸ λιθίας
καθίξιμας τὸ ἀνθυμεινὸν καὶ ὀδυνηρὸν Εἶναι τὸ ὡ-
δὸν καὶ τῆς ἡπίας ἀλλὰ βεβαίας διεισδυσεὶς τοῦ φάρμα-
κου σπινθηροῦ τοῦ σώματος εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρταται, πρὸς
τοιοῦτον δὲ ἔλθῃ καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀποτελεσματικὴν

Ἀπολαυστική πώλησις.

Παρά τῷ Φαρμακοποιῷ κ. Γω. Ρουσσόπουλῳ

Organismen ALKALIN - Aktiv

Διὰ πληροφορίας πληροφορίας καὶ διακομιδῆς πᾶσαι ἐκ μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἀποσκευῶν ὡς ἐξηγήσῃ δι' ἐπιστολὴν
τὴν Ἐβλεπωγραφίαν ἦτις τὸν ἐνδιαφέροντα καὶ ἡ ὁποία θὰ τῷ ἀποσταλῇ δωρεάν μόλις γράψῃ εἰς τὸν Γενικὸν Ἀπο-
στολικὸν μου ἐν Ἑλλάδι καὶ Ανατολῇ. Δ. Ρουσσοπουλόν. Ταχυδρομικὴ Θυρίδα Νο 189 - Ἀθήναι

Benoist PERRAUD
CHIMISTE - BIOLOGUE - PHARMACIEN • PARIS •